

Arrest

nr. 287 056 van 31 maart 2023
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. JP LIPS
Louizalaan 523
1050 BRUSSEL**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X *alias* X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 30 maart 2023 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 20 maart 2023 tot afgifte van een bevel tot terugdrijving (bijlage 11).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 maart 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 maart 2023 om 12 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. JP LIPS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker komt op 20 maart 2023 met een vlucht afkomstig uit Erbil via Istanbul op de nationale luchthaven van Zaventem aan. Hij wordt tegengehouden aan de grens.

Op 20 maart 2023 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot de terugdrijving (bijlage 11).

Dit is de bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

“(…)

de heer/mevrouw:

achternaam Y. voornaam Y. N. Y.

geboren op X te IRAK geslacht (m/v) man

die de volgende nationaliteit heeft IRAK wonende te

houder van het document paspoort Irak nommer A12765102

afgegeven te baghdad op 14.12.2017

houder van visum nr van het type afgegeven door

geldig van tot

voor een duur van dagen, met het oog op:

afkomstig uit Erbil via Istanbul International met TK1943 (het gebruikte transportmiddel vermelden en bijvoorbeeld het nummer van de vlucht)

, op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en):

O (A) Is niet in het bezit van een geldig reisdocument / van geldige reisdocumenten (art. 3, eerste lid, 172e)2

Reden van de beslissing: 2026 23

O (B) Is in het bezit van een vals / nagemaakt / vervalst reisdocument (art. 3, eerste lid, 172e)2

Reden van de beslissing: Document: , Vervalsing:

X (C) Is niet in het bezit van een geldig visum of een geldige machtiging tot verblijf (art. 3, eerste lid, 1/2e)2

Reden van de beslissing: HET DOOR BETROKKENE GEBRUIKTE VISUM I VERBLIJFSDOCUMENT WORDT VAN VALSHEID BETICHT EN WORDT GERECHTELIJK IN BESLAG GENOMEN.

BETROKKENE BESCHIKT DUS NIET MEER OVER ENIG GELDIG VISUM / VERBLIJFSDOCUMENT.

Dossiernummer: HV. 55 .FW. (...)

X (D) Is in het bezit van een vals / nagemaakt / vervalst visum of verblijfsvergunning (art. 3, eerste lid, 1/2)2

Reden van de beslissing: Document: verblijfskaart België met nr (...), Vervalsing: frauduleus bekomen op andere identiteit, zijnde Z. Y.

(...)”

De terugdrijving was gepland op 31 maart 2023 om 14u50, doch is voorlopig geannuleerd.

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

In casu bevindt verzoeker zich in een welbepaalde plaats, zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt *conform* artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet het uiterst dringende karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat *in casu* vast en wordt niet betwist door verwerende partij.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Onder "*middel*" wordt begrepen: "*de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden*" (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

2.3.2. De beoordeling van deze voorwaarde

2.3.2.1. In het enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van het non-refoulementbeginsel, van de artikelen 2, 3 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verzoeker zet uiteen wat volgt:

“3. MIDDELEN

3.1. Middelen. Schending van de wet, in het bijzonder:

- Schending van de artikelen 62 van voormelde Wet van 15 december 1980 en 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen;
- Schending van het non-refoulementsbeginnsel zoals het onder meer haar bijzondere uitdrukking vindt in het artikel 74/17, § 1, al. 1 van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980 in samenhang gelezen met de artikelen 2 (recht op leven) en 3 (verbod op foltering), en artikel 13 (recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel) van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd;
- Schending van artikel 74/13 van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980;
- Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel.

3.1.1. INTERNATIONAL RECHT:

3.1.1.1. Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950

Artikel 2, onder de titel «Recht op leven», luidt:

«1. Het recht van een ieder op leven wordt beschermd door de wet. Niemand mag opzettelijk van het leven worden beroofd, behoudens door de tenuitvoerlegging van een gerechtelijk vonnis wegens een misdrijf waarvoor de wet wegens een misdrijf waarvoor de wet in de doodstraf voorziet.

2. De beroving van het leven wordt niet geacht in strijd met dit artikel te zijn geschied ingeval zij het gevolg is van het gebruik van geweld, dat absoluut noodzakelijk is:

- (a) ter verdediging van wie dan ook tegen onrechtmatig geweld;
- (b) ten einde een rechtmatige arrestatie te bewerkstelligen of het ontsnappen van iemand die op rechtmatige wijze is gedetineerd, te voorkomen;
- (c) ten einde in overeenstemming met de wet een oproer of opstand te onderdrukken.».

Artikel 3, onder de titel «Verbod van foltering», luidt:

«Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.».

Artikel 13, onder de titel «Recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel», luidt:

«Eenieder wiens rechten en vrijheden die in dit Verdrag zijn vermeld, zijn geschonden, heeft recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie, ook indien deze schending is begaan door personen in de uitoefening van hun ambtelijke functie.».

3.1.2. INTERNATIONAAL EUROPEES RECHT; pro memorie

3.1.3. NATIONAAL RECHT:

3.1.3.1. Grondwet: pro memorie

3.1.3.2. Immigratiewet van 15 december 1980

3.1.3.3. Immigratiewet van 15 december 1980

Artikel 3 van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980, luidt:

«Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan de toegang worden geweigerd aan de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt:

1° wanneer hij aangetroffen wordt in de luchthaventransitzone zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

2° wanneer hij het Rijk poogt binnen te komen zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

3° wanneer hij, zo nodig, geen documenten kan overleggen ter staving van het doel en de verblijfsomstandigheden van het voorgenomen verblijf;

4° wanneer hij niet over voldoende middelen van bestaan beschikt, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde Staat waar zijn toelating is gewaarborgd, en hij niet in staat is die middelen wettelijk te verwerven;

5° wanneer hij ter fine van weigering van toegang en verblijf gesignaleerd staat in het SIS of in de Algemene Nationale Gegevensbank;

6° wanneer hij geacht wordt de internationale betrekkingen van België of van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, te kunnen schaden;

7° wanneer hij geacht wordt de openbare rust, de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

8° wanneer hij sedert minder dan tien jaar uit het Rijk werd teruggewezen of uitgezet, zo de maatregel niet werd opgeschort of ingetrokken;

9° wanneer hij het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is;

10° wanneer hij lijdt aan een van de ziekten opgesomd in de bijlage bij deze wet.

De beslissing wordt genomen door de minister of, behalve in het geval bedoeld in het eerste lid, 6°, door zijn gemachtigde. In de in het eerste lid, 1° of 2°, bedoelde gevallen, kunnen de met de grenscontrole belaste overheden de beslissing zelf nemen.

Wanneer overwogen wordt om de toegang te weigeren aan een vreemdeling die in het bezit is van een geldig visum, beslist de bevoegde overheid eveneens of het visum moet worden nietig verklaard of ingetrokken.

De met de grenscontrole belaste overheden drijven de vreemdeling aan wie de toegang geweigerd wordt terug en, in voorkomend geval, verklaren zij het visum nietig of trekken zij het in.

De Koning kan, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de voorwaarden en regels voor de toepassing van dit artikel vaststellen.».

(Eigen onderlijning)

Artikel 74/13 luidt:

«Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.».

Artikel 74/17, § 1, al. 1 luidt:

«De verwijdering wordt tijdelijk uitgesteld indien de beslissing tot terugleiding of verwijdering naar de grenzen van het grondgebied de onderdaan van een derde land blootstelt aan een schending van het non- refoulementsbeginzel.».

Toelichting. Het recht op leven (art. 2), het verbod op hardheidsdrempeloverschrijdende mishandelingen (art. 3), het verbod van slavernij of dienstbaarheid (art. 4, § 1) en het beginsel van geen bestraffing zonder wet zijn absoluut (art. 7) en laten geen afwijking toe (art. 15, § 2 van hetzelfde Verdrag van 4 november 1950 zoals gewijzigd). Hetzelfde geldt voor het beginsel non bis in idem (art. 4, § 3 van het Protocol nr. 7 van 22 november 1984 bij hetzelfde Verdrag van 4 november 1950 zoals gewijzigd van 22 november 1984).

Verwerende partij is als Hoge Verdragsluitende Partij gehouden tot het volle respect voor deze absolute rechten aan verzoekende partij gegarandeerd en het sluiten van een latere internationale overeenkomst die daarmee onverenigbaar is, kan haar van deze respectverplichting niet ontslaan (EHRM 10 juni 1958,

nr. 235/56, p. 25; EHRM 10 januari 1994, nr. 21090/92, §§ 11-12) temeer omdat deze rechten deel uitmaken van de openbare orde van Europa (EHRM 11 januari 1961, nr. 788/60, pp. 19-20).

Het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd primeert ook op de Grondwet (CASS 9 november 2004, nr. P.04.0849.N, p. 17; a simili RVS 26 augustus 2010, nr. 206.948, § 2.1.3) en a fortiori op voormelde Immigratiewet van 15 december 1980 (RVV 8 februari 2016, nr. 161.519, § 2.3.2.2; DENYS, L. (2019). Overzicht van het vreemdelingenrecht, p. 752. Heule: INNI publishers).

De artikelen 2 iuncto 3 van het voormelde Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd leggen aan verwerende partij een positieve verplichting op (EHRM 27 Oktober 2020, nr. 19.656/18, § 51; CASS 31 januari 2018, nr. P. 18.0035.F/4; CASS 3 januari 2018, nr.

P. 17.1202.F/4; RVS 29 mei 2018, nr. 241.625, §§ 6-10; RVS 28 September 2017, nr. 239.259, pp. 5-6/8; RVV Verenigde Earners 26 September 2017, nr. 192.584, § 4.3.2).

Het verdragsrecht dat uit een autonome bron voortvloeit, kan op grond van zijn bijzonder karakter niet door enig voorschrift van nationaal recht opzij worden gezet zonder zijn gemeenschappelijk rechtelijk karakter te verliezen. De rechten en plichten van de Verdragsluitende partijen (waaronder verwerende partij) hebben door tot het verdrag toe te treden hun soevereine rechten definitief beperkt zodat latere eenzijdig afgekondigde wettelijke voorschriften die tegen het verdragstelsel ingaan, elke werking ontberen (HJEU 15 juli 1964, nr. 6/64, Jur. 1964, § 1199). De nationale rechter is in die omstandigheden verplicht zorg te dragen voor de volle werking dier normen en zonodig op eigen gezag elke strijdige bepaling van de - zelfs latere - nationale wetgeving buiten toepassing te laten zonder dat hij de voorafgaande opheffing van hiervan via wetgeving of enige andere constitutionele procedure heeft te vragen of af te wachten (HJEU 9 maart 1978, nr. 106/77, Jur. 1978, § 629).

3.2.

3.2.1. Met betrekking tot de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.2.1.1. Het uiterst dringende karakter

Verzoekende partij is het voorwerp van de beslissing tot terugnijving of terugleiding tot aan de grens waarvan de uitvoering imminent is en wordt daartoe in het voormelde gesloten centrum vastgehouden.

De gewone schorsing en a fortiori de vernietiging blijken om voorgaande redenen niet langer een effectief rechtsmiddel in de zin van artikel 13 van het voormelde Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens van 4 november 1950 zoals gewijzigd (EHRM 8 juli 1999, Cakici/Turkije, § 112; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 290; RVS 13 augustus 1991, nr. 37.530; G. Debersaques en F. de Bock, "Rechtsbescherming tegenover de overheid bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, 1 juli 2007, p. 44). De wettelijke beroepstermijn wordt gerespecteerd en uit het voorgaande is duidelijk dat indien verzoekende partij een beroep zou doen op de gewone procedure zij geen passende rechtsbescherming kan krijgen (RVV 31 Oktober 2013, nr. 113.283).

3.2.1.2. De ernst van de middelen

De middelen zijn ernstig omdat in casu de bestreden beslissing de ingeroepen middelen om de volgende redenen schendt.

Verwerende partij motiveert de bestreden beslissing als volgt (cf. stuk nr. 2):

Op 20/03/2023 om 15:41 uur, aan de grensdoorlaatpost DAC LPA BRU-NAT GC/WR, Luchthaven ZAVENTEM,

werd door ondergetekende (...)

da heer/mevrouw:

achternaam Y. voornaam Y. N. Y.

geboren op 30/08/1989 te IRAK geslacht (m/v) man

die da volgende nationaliteit heeft IRAK wonende te

header van het document paspoort Irak nummer (...)

afgegeven te baghdad op 14.12.2017

houder van visum nr van het type afgegeven door

geldig van tot

voor een duur van dagen, met het oog op:

afkomstig uit Erbil via Istanbul International met TK1943 (het gebruikte transportmiddel vermelden en bijvoorbeeld het nummer van da vlucht)

, op de hoogte gebracht van het felt dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt gewefgerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en);

[■ . .]

X (C) Is niet in het bezit van een geldig visum of een geldige machtiging tot verblijf (art. 3, eerste lid, 1°/2°)*

Reden van de beslissing: HET DOOR BETROKKE NE GE BRUIKTE VISUM / VERBLIJFSDOCUMENT WORDT VAN VALSHEID BETICHT EN WORDT GERECHTELUK IN BESLAG GENOMEN.

BETROKKE NE BESCHIKT DUS NIET MEER OVER ENIG GELDIG VISUM / VERBLIJFSDOCUMENT.

Dossiernummer: HV. 55 .FW. 2026 1 23

X<D) bezit van een vals /nagemaakt/vervalst visum of verblijfsvergunning (art 3, eerste lid,

Reden van de beslissing: Document: verblijfskaart België met nr 448818188, Vervalsing: frauduleus bekomen op andere identiteit, zijnde Z. Y.

[..]

Opmerkingen

Akte van kennisgeving

Er werd hem (haar), door mijn toedoen, een afschrift van de beslissing van 20/03/2023 overhandigd, zonder opmerkingen.

De bestreden beslissing schendt de fundamentele rechten opgesomd in het middel van verzoekende partij en stelt haar bloot aan hardheidsdrempeloverschrijdende mishandelingen die een schending van het non-refoulementsbegin sel zoals het onder meer haar bijzondere uitdrukking vindt in het artikel 74/17, § 1, al. 1 van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980 in samenhang gelezen met het absoluut artikel 3 van het voormelde Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd, waarvan niet kan worden afgeweken, uitmaken.

Verzoekende partij heeft medische problemen in het bijzonder hartaandoeningen en een pacemaker waarvoor zij eerder werd gehospitaliseerd, in behandeling is en daarvoor op 28 april 2023 een nieuwe afspraak heeft (cf. stuk nr. 6, pp. 1 en 4/4).

Verwerende partij hield geen rekening met de gezondheidstoestand van verzoekende partij in de zin van artikel 74/13 van voormelde Immigratiewet en de bestreden beslissing zwijgt daarover.

Schending van het voormelde artikel 74/13.

Verzoekende partij heeft een voltijdse arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur (cf. stuk nr. 5). Zij is hierdoor niet armlastig.

De naam Y. Z. zoals deze op de voormelde documenten staat, volgt de naam van verzoekende partij zoals deze op de Belgische asiel- en verblijfsdocumenten wordt vermeld.

Verzoekende partij verklaart dat zij in 2017 haar paspoort bij de Iraakse ambassade in Nederland aanvroeg (cf. stuk nr. 4) en verkreeg, om haar juiste naam te kunnen bewijzen en de fouten in haar naam en geboortedatum op de Belgische asiel- en verblijfsdocumenten te kunnen rechtzetten, waarna zij er daarna mee naar de gemeente Overijse stapte om de rechtzetting te vragen. Zij kreeg hiervan geen documenten vanwege de gemeente.

Op 20 maart 2023 kwam verzoekende partij vanuit Erbil (Irak) via Istanbul International luchthaven (Turkije) op Brussel Zaventem aan.

Bij de controle werd zij aangehouden juist omwille van deze discrepantie tussen haar naam op haar paspoort en de naam Y. Z. op haar Belgische asiel- en verblijfsdocumenten (cf. stukken nrs. 3, 5, en 6). De Belgische verblijfskaart nr. 448818188 op naam van Y. Z. werd van valsheid beticht en ingetrokken.

Verzoekende partij meent hieraan geen schuld te hebben. zij verklaart in 2018 pogingen te hebben ondernomen om de rechtzetting te vragen. Het ingeroepen motief kan bijgevolg de bestreden beslissing niet schragen.

Schending van de motiveringsplicht.

Verzoekende partij geniet internationale bescherming dat niet werd opgeheven of ingetrokken (cf. stuk nr. 3) en kan bijgevolg door het verbod op refoulement zoals het onder meer haar bijzondere uitdrukking vindt in artikel 74, 17, § 1, al. 1 van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980 in samenhang gelezen met artikel 33 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 zoals gewijzigd niet direct of indirect via Turkije, waar zij geen verblijfsrecht heeft en niet kan blijven, worden gerepatriëerd zoals de bestreden beslissing beoogd.

Om deze en voorgaande redenen schendt de bestreden beslissing het verbod op refoulement zoals her onder meer haar bijzondere uitdrukking vindt in artikel 74/17, § 1, al. 1 van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980 in samenhang gelezen met artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd.

Door de bijzondere medische toestand van verzoekende partij zoals gedocumenteerd en de directe of indirecte repatriëring van verzoekende partij terwijl zij de internationale bescherming geniet die niet werd opgeheven of ingetrokken, niet te overwegen of te onderzoeken werd de bestreden beslissing onzorgvuldig genomen terwijl verwerende partij daartoe positiefrechtelijk (EHRM 6 juni 2013, nr. 2.283/12, § 95) zelfs proprio motu wordt verplicht dit te doen (EHRM 29 april 1997 H.L.R., nr. Reports 1997-III; EHRM 6 maart 2001, nr. 45.276/99, § 60; EHRM 23 februari 2012 Hirshi Jamaa et al., no. 27.765/09, § 116; EHRM 6 juni 2013 Mohammed, nr. 2.283/12, § 95).

Verwerende partij handelde hierdoor onzorgvuldig.

Schending van de zorgvuldigheidsplicht.

Er zijn geen redenen van nationale veiligheid of openbare orde voorhanden die verwerende partij ontslaan van enige motivering daaromtrent.

Om deze en voorgaande redenen kunnen de ingeroepen motieven de bestreden beslissing niet schragen.

Schending van de motiveringsplicht.

Schending van de ingeroepen middelen.

Om voorgaande redenen kon verwerende partij niet redelijkerwijze tot de bestreden beslissing komen."

2.3.2.2. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan, of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) merkt dienaangaande op dat in de motieven van de bestreden beslissing uitdrukkelijk en op duidelijke wijze wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk artikel 3, eerste lid, 1° en 2° van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing is hiermee afdoende gemotiveerd in rechte. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig visum en/of verblijfsdocument. Het verblijfsdocument wordt van valsheid beticht en wordt gerechtelijk in beslag genomen. De verblijfskaart is frauduleus bekomen op een andere identiteit, zijnde Z.Y. De gemachtigde licht in de bestreden beslissing ook uitdrukkelijk toe op basis van welke vaststellingen hij tot dit besluit is gekomen, met name dat de voorgelegde verblijfsdocumenten een andere identiteit vermelden dan vermeld op zijn paspoort. De verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motiveringen hem niet in staat stellen te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet blijkt dan ook niet.

Verzoeker betoogt dat er geen rekening is gehouden met zijn gezondheidstoestand, waarvoor hij eerder werd gehospitaliseerd, nog steeds in behandeling is en een nieuwe afspraak heeft op 28 april 2023. Hij verwijst naar stuk 4 als bijlage van het verzoekschrift. Dit document van het ziekenhuis Sint-Lucas te Brussel betreft dhr. Z.Y. Verzoeker meent dan ook dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van het EVRM worden geschonden.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt: "*Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.*" In casu heeft de gemachtigde geen beslissing tot verwijdering genomen, doch wel een teruggedrijving. Het inroepen van de schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet is bijgevolg niet dienstig. De gemachtigde diende in de bestreden beslissing geen rekening te houden met de gezondheidstoestand van verzoeker in de motieven van de bestreden beslissing.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.*"

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) is van oordeel dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie

niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen.

Het EHRM stelt in vaste rechtspraak dat het aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Uit het stuk in bijlage van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker werd opgenomen in het ziekenhuis van 18 februari 2023 tot 22 februari 2023 en dat er een consultatie wordt voorzien op 28 april 2023. Verzoeker toont evenwel niet aan dat hij niet in staat is te reizen, nu uit zijn paspoort blijkt dat hij op 27 februari 2023 is vertrokken naar Irak en via Istanbul is teruggekeerd op 20 maart 2023. Verzoeker die door de inbeslagname van zijn verblijfskaart thans niet in het bezit is van een visum of geldige machtiging tot verblijf, wordt de toegang tot het Belgische grondgebied ontzegt. Verzoeker kan bij de Belgische ambassade in het land van verblijf een visumaanvraag indienen om de consultatie alsnog bij te wonen. Verzoeker toont aan de hand van voormeld stuk niet aan dat de terugdrijving een schending van artikel 3 van het EVRM tot gevolg heeft.

Prima facie toont verzoeker geen schending aan van de artikelen 2 en 3 van het EVRM en van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en lijkt hij bijgevolg geen verdedigbare grief in de zin van artikel 13 EVRM aan te voeren.

Wat betreft het verschil in identiteit tussen verzoekers paspoort en verblijfskaart, stelt hij dat hij in 2017 bij de Iraakse ambassade in Nederland zijn paspoort heeft aangevraagd om zijn *“juiste naam te kunnen bewijzen en de fouten in haar naam en geboortedatum op de Belgische asiel- en verblijfsdocumenten te kunnen rechtzetten”*. Hij is met zijn paspoort vervolgens naar de gemeente Overijse gegaan. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker in juni 2017 aan de gemeente Overijse heeft doorgegeven dat zijn naam niet correct is. Hij heeft tevens zijn paspoort voorgelegd. De gemeente vroeg op 14 september 2017 om advies aan de Dienst Vreemdelingenzaken dienaangaande. Uit de verwijzing naar een onderzoek van het CGVS in 2017 met betrekking tot zijn beschermingsstatuut en waarbij het CGVS op 22 mei 2018 besliste tot het behoud van zijn statuut, blijkt evenwel niet dat het CGVS op de hoogte was van het verschil in identiteit met zijn paspoort. Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij stelt dat hij geen schuld heeft aan de discrepantie tussen de naam en geboortedatum op zijn paspoort en zijn verblijfsdocumenten. De grensautoriteiten stellen immers vast dat de verblijfskaart is afgegeven onder een andere identiteit dan die van verzoeker. Ook het stuk in bijlage van zijn verzoekschrift, met name een arbeidsovereenkomst op naam van Z.Y, vormt geen bewijs dat hem geen schuld treft. In de mate verzoeker betwist dat er sprake is van valsheid, stelt de Raad aldus vast dat deze betwisting niet ernstig en niet geloofwaardig is.

Waar verzoeker stelt dat hij niet mag worden teruggedreven naar Irak, nu hij over een subsidiair beschermingsstatuut beschikt, ondermijnt verzoeker zelf het non-refoulementbeginsel door een nieuw paspoort aan te vragen bij de Iraakse ambassade en op 27 februari 2023 af te reizen naar Irak. Het feit dat verzoeker in Irak heeft verbleven, toont net aan dat er geen risico is op de schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM.

Met betrekking tot het zorgvuldigheidsbeginsel dient te worden opgemerkt dat dit beginsel aan het bestuur de verplichting oplegt zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitevinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat het bestuur bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De verzoeker voert aan dat hij wel degelijk documenten heeft voorgelegd. Met dit betoog weerlegt hij evenwel niet de vaststelling in de bestreden beslissing dat de voorgelegde documenten vervalst of vals zijn.

De Raad is *prima facie* van oordeel dat de gemachtigde, op basis van het geheel van de in opgenomen motieven, in alle redelijkheid en met inachtneming van de voorliggende feiten tot de conclusie is kunnen komen dat verzoeker vervalste documenten heeft voorgelegd. De Raad meent dat deze motieven genoegzaam volstaan.

De verzoeker slaagt er bijgevolg niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding of dat met bepaalde voorgelegde stukken of verklaringen ten onrechte geen rekening zou zijn gehouden, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

Het enig middel is op het eerste gezicht niet ernstig.

2.4. De vaststelling dat er niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen. Op de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient dan ook niet te worden ingegaan.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig maart tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

N. MOONEN